

René, mon amour

René Descartes
Estimats,

Quan jo tenia la vostra edat encara assistia al col·legi de la Flèche, on gràcies a les desgràcies de la meua dèbil salut els jesuïtes em permetien saltar-me algunes de les rígides normes que feien la vida escolar un pèl complicada. Jo havia entrat allà als vuit anys i per això així que vaig poder el 1612 vaig dirigir-me a conèixer món, i això per a un bon francès com jo, volia dir començar per París i seguir cap a d'altres llocs de la vella Europa. Sí, vaig viatjar força però sempre vaig guardar molt del meu temps (i no cal dir que era solter) a la meua activitat favorita: filosofar, fer matemàtiques, fer incursions a les ciències més diverses, escriure llibres i cartes o si voleu resumir-ho en un mot: pensar. Sí, pensar com a fet essencial del meu jo.

Segur que heu sentit parlar de les coordenades i de les referències cartesianes. Per cert, us heu fixat que si el meu cognom hagués estat Desmarci ara dirien coordenades marcianes? Bé, a molts llocs trobareu que se'm considera creador de la Geometria Analítica. Doncs bé, és cert, jo vaig fer quelcom que a ningú abans se li havia ocorregut. Els mestres grecs sabien molt de nombres i varen fer molta Geometria però sense voler-ho varen divorciar les dues coses durant uns quants segles. Un món de xifres s'operaven a diari i, lluny d'elles, un món de punts, rectes, i plans vivien una simfonia plena de lletres, mots i lògica... però sense calcular. Jo vaig dir-me, René has de repassar tot això, si ells no s'atrevien jo m'hi atreviré. I apa, els punts els vaig vestir de coordenades donant-los noms i cognoms que eren nombres relatius a les coordenades mares. I les rectes i plans varen tenir equacions. I tallar era igualar. I demostrar era resoldre... i si no vaig fer més del que vaig fer va ser perquè vosaltres poguéssiu agrair la feina acabada i la que us vaig deixar per fer després que el fred d'Estocolm acabés amb la meua vida terrenal el 1650.

Visca les coordenades!

Amicalement,
René